

OBITUARIS

Captiu a Beirut

ROGER AUQUE (1956-2014)
Periodista francès

Es anys vuitanta van ser una època especialment dura per als periodistes estrangers a Beirut. "Sorties de casa per enviar la crònica i mai no sabies si tornaries", recordava fa anys Javier Valenzuela, que va ser corresponsal d'El País a Beirut. Diversos col·legues i veïns de Tomás Alcoverro, el nostre corresponsal a la capital libanesa des dels anys setanta, van ser segrestats en aquella època. Va ser la sort que va córrer Roger Auque, el periodista francès que va morir ahir d'un tumor cerebral. Tenia 58 anys i l'última fase professional de la seva vida la va passar com a diplomàtic. Va ser nomenat ambaixador de França a Eritrea per Nicolas Sarkozy el 2009. Va tornar pels seus problemes de salut el 2012.

Haver passat 319 dies captiu de Hizbul·lah a cavall entre el 1987 i el 1988 no li va treure les ganes de tornar a un escenari de guerra per treballar per a diversos mitjans com l'Iraq de la invasió de la coalició orquestrada pels Estats Units el 2003. Altres col·legues estrangers, incloent-hi més francesos, van ser segrestats allà i ell va recordar en un programa de televisió com es viu el captiveri.

Irònicament Roger Auque va ser capturat a l'entrada de casa seva a l'oest de Beirut després d'haver fotografiat Terry Waite, l'enviat especial del bisbe de Canterbury per fer de mitjancer en l'alliberament d'altres ostatges i que va viure en carn pròpia un llarg segrest del 1987 al 1991.

Roger Auque explicava en un

programa de l'INA (Institut Nacional Audiovisual) com és el dia a dia d'un segrestat. Explicava que, per força, es veien obligats a conèixer els seus capturadors, a percebre amb quin es podia negociar una tassa de te més de l'habitual o una dutxa extra. Roger Auque recordava, amb motiu dels segrestos a l'Iraq, que pensaven constantment que podien matar-los, que eren sotmesos a tortura psicològica quan els apuntaven amb una arma i disparaven per no impactar-hi expressament. La por es disparava sola.

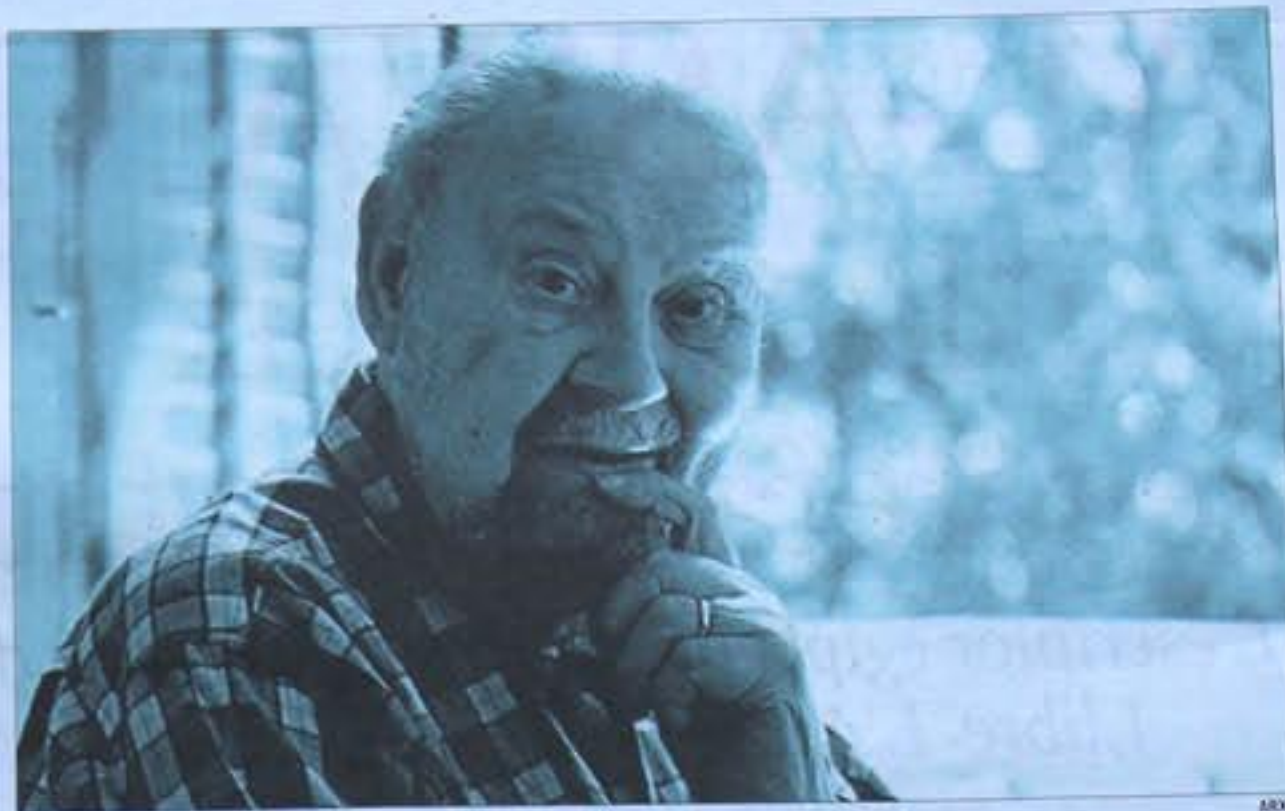
Roger Auque va ser un dels occidentals segrestats a l'oest de Beirut durant la guerra del Líban

L'episodi que va donar un punt afegit de notorietat a Auque es va saber l'any passat, quan el setmanari L'Express va publicar que era el pare biològic de la diputada d'extrema dreta Marion Maréchal-Le Pen. El mateix sostenia en un llibre Christine Clerc. La periodista va obtenir la informació entrevistant Yann Le Pen, la filla del fundador del Front Nacional i germana de la seva actual líder, Marine. Marion va voler saber, a 15 anys, qui era el seu veritable pare. El cognom Maréchal l'hi havia donat el marit de la seva mare. Des d'aleshores es veien de tant en tant.

ISABEL RAMOS RIOJA

Estructura i profunditat

JOAN CLARET (1929-2014)
Pintor

Ahir al matí va morir a la seva Barcelona natal el pintor Joan Claret. S'havia donat a conèixer a la Sala Gaspar, on va penjar la seva primera exposició el 1959. Des d'un bon principi va conrear l'abstracció. Va participar en l'aventura informalista del grup O Figura, però sempre va preferir el recorregut individual.

Per això va estar allunyat del mundanal soroll, reconfortat pel silenci i la solitud; reconeixia que necessitava aquest ambient per concentrar-se en la lenta, mesurada i pausada elaboració de la seva obra, expressada mitjançant la pintura, l'aquarel·la i el dibuix. Aquest retir tenia alguna cosa de monàstica. Ni llavors ni mai no va mirar de freqüentar els cercles artístics i socials. El seu amic, el pintor Joan Vilacasa, era en aquells anys potser el seu únic interlocutor.

Aviat va aconseguir una sensible projecció exterior: Tòquio, Londres, els EUA, Alemanya. El 1963 li va ser atorgat el premi de dibuix Joan Miró.

Abans d'endinsar-se al camí de l'art, va poder treballar-se una bona formació, que sense sospitar-ho havia de servir-li de nord en plantar-se davant el cavallet; i és que es va llicen-

ciar en Filosofia i va passar uns cursos d'Arquitectura.

Quan Claret s'enfrontava al repte de començar una tela, tenia molt clar el que volia fer, mentre mantenia un control sever fins que donava per acabada l'obra. Primer en dibuixava l'estructura i tot seguit s'aplicava a pintar; tal prolegomen era el seu pentagrama, ja que no debades la música, juntament amb l'arquitectura, eren les bases en què fonamentava la seva inspiració. Així doncs, em comentava que el seu procés creatiu s'assemblava en certa manera al de l'escriptura, que avançava amb lentitud i ordre ben controlats des de l'inici.

El seu propòsit era aconseguir expressar la profunditat màxima mitjançant els mínims elements. La línia recta li brindava l'estabilitat, mentre que la corba li proporcionava la mobilitat. Considerava secundari el color, encara que el feia servir per accentuar el que estimava necessari; per això es va limitar a fer servir els colors bàsics.

Si al principi del seu camí manava en general el pla, uns anys més tard s'obre a la llum i l'atmosfera, a fi d'endinsar-se en la recerca de la tercera dimensió.

Metòdic i tenaç, treballava cada dia i complia gairebé sempre el mateix horari, envoltat d'un ambient i un estil humà que tenien en realitat alguna cosa de monacal.

En una entrevista que vaig publicar en aquest diari el 1976, em confessava que es considerava adscrit a la línia que havien marcat Klee, Mondrian i Kandinski. El crític i historiador Alexandre Cirici el va qualificar com l'"únic constructivista pur". Els últims anys va temptejar un cert realisme. Exposava poc.

Al revés de la imatge que podia oferir, en el fons era un conversador excel·lent. Escoltava, li agradava xerrar i els seus comentaris eren molts fonamentats. L'última vegada que vaig estar una bona estona amb ell va ser fa un any, quan la seva salut ja minvava. Em va citar a mantenir un diàleg llargament a casa seva, ocasió que per desgràcia no havia de materialitzar-se mai.

El proper dia 18 dues exposicions mostraran obres seves: a l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas i a la Nau Gaudí, de Basat, a Mataró. Lamento molt que no pugui veure-les, ja que li hauria procurat una gran alegria, que ben merecudada tenia.

LLUÍS PERMANYER

Avui fa un any

Serveis Funeraris de Barcelona

Alicia Perales García
Antonio Cabrera Requena
Antonio García Yamaza
Anunciación de la Heras Nieto
Asunción Menéndez González
Aurora Herce González
Braulio José Visús Gil
Diego López López
Elena Vidal Melines
Esteve Roqueta Pueyo
Fausto Setti
Fidel Vila Muntane
Joan Arche Leonar
Joaquim Grau Masip
Josefa Barceló Alba
Josep Mª Sitjas Puig
Juan José Ramírez López
Magdalena Díez Marín
Manuel Manteca Fernández

Margarita Coll Falgás
Mari Escalante Rubio
Maria Dolores Fortes Moya
Maria Josefa Saperas Rocamora
Maria Muntané Pena
Maria Teresa Serra Trilla
Maria Vila Badia
Mercè Martin Soriano
Miquel Dalmau Carceles
Montserrat Puente Ribas
Mª Angeles Baurier Forat
Neus Potau Vilaalta
Palmira Riu Carné
Pastora Martínez Grau
Pedro Soro Bernat
Rosa Ricart Sallent
Teresa Arasa Bufill
Teresa Gisbert Alaball

Listat publicat per cortesia de Serveis Funeraris de Barcelona.

Cementiris de Barcelona
cementiri és ciutat

destí de les cendres

als cementiris de Barcelona

Columbaris cineraris

Collserola
Montjuïc
Sant Andreu
Les Corts
Poblenou

més informació
934 841 999
www.cbsa.cat

compromesos amb el medi ambient